

som man kunde finde rimelig, og vi have i saa Henseende ikke kunnet finde noget bedre Standpunkt at stille os paa end det, der forelaa fra Flertallet i Forsvarskommissionen af 1866. Man vil vist give os Medhold i, at det ikke er noget meget yderliggaaende Standpunkt, vi i den Henseende have indtaget, naar vi stille os paa det Standpunkt, som Flertallet i en Kommission, der i en aldeles overveienende Grad var sammenfat af militære Sagkyndige, mente at burde anbefale (N. B. Jensen: Maa jeg bede om Ordet!). Man kunde nu fra Uvalgets Flertals Side have indskrænket sig til at udtale, at man skulde vende tilbage til en Plan, der medførte en Beføstning af et saadant Omfang, nemlig ca. 7 Millioner Kroner, og man kunde dertil have knyttet Fordringen om, at man paa intet væsentligt Punkt maatte fravige de Principer, der ere nedlagte i Hærløven; men da man jo fra anden Side strax vilde gjøre gjældende, at disse to Fordringer ikke kunde lade sig forene, idet enten Principerne i Hærløven maatte opgives, eller man maatte komme til en langt større Beføstning, end vi kunde tilraade, har det maattet paahvile os som en Forpligtelse at fremsætte et Forslag, der, idet man støttede sig til den nu bestaaende Ordning, paa den ene Side kunde bevare Hærløvens Principer og paa den anden Side holde Beføstningerne indenfor den Grændse, som vi antage for at være det Maximum, hvortil vi tør raade Thinget at gaa. Jeg skal dog sige til, at jeg, naar jeg her nævner denne Maximumgrændse af 7 Millioner, skylder at tilføje, at ligesom jeg med Hensyn til Regjeringsforslaget kulminerede med den Forgøelse, som vilde følge af de nye Lønningslove, vil en lignende Forgøelse indtræde med Hensyn til Flertalsforslaget, idet der kan antages at ville indtræde en forhøjet Beføstning af omtrent 1 Million Kroner, naar de nye Lønningslove træde i Kraft. Dette er imidlertid et Hensyn, hvorfra man er berettiget til at se bort, idet Lønningsforhøielsen for en væsentlig Del er en Følge af Pengenes forringede Værdi, saaledes at den Sum, der i 1866 udgjorde 7 Millioner Kroner, vil, dersom Forholdet er rigtigt, i Aarsvare til en Sum af 8 Millioner. — Det Hovedpunkt, som strax maa falde i Øinene med Hensyn til Hærens Organisation, er Spørgsmaalet om Antallet af Fodfolkets Liniebatailloner. Det er til Fodfolkets Organisation, at den største Del af Budgettet vil medgaa, og naar man ønsker at komme til en Indskrænkning af Beføstningerne, maa det altsaa fortrinnsvis være paa Fodfolket, at Opmærksomheden bliver henledt. Ogaa i den Henseende er man i Overensstemmelse med, hvad Forsvarskommissionen har udtalt i 1866, idet den af samme Hensyn ledes til at foreslaa en Indskrænkning i det Antal Liniebatailloner, som den Gang var blevet foreslaet af Regjeringen, hvor- efter det af Kommissionen fremsatte Forslag gik ud paa en Liniestyrke af Fodfolket paa 21 Ba-

tailloner. Forsvarskommissionen udtalte derom i sin Betænkning, at „man holder sig overbevist om, at man ved at fremsætte Forslag om et væsentlig større Antal Liniebatailloner vilde komme ud over Grændsen af de Pengemidler, der i den nærmeste Aarsrække kunde anvendes paa Infanteriet“. Det er altsaa et saadant Hensyn, som den Gang har været det væsentligste Afgjørende for Kommissionen til at fremsætte det Forslag, det gik ud paa en Reduktion af Fodfolkets Styrke fra de af Regjeringen den Gang foreslaede 25,000 Mand til 21,000 Mand. Ved Siden deraf foreslog imidlertid Kommissionen den Gang at organisere Forsterkningsbatailloner, idet man tilraadede strax at organisere 11 Forsterkningsbatailloner og stillede 10 andre i Udsigt senere, da man, efterhaanden som fuldt uddannet Mandskab gik over i Forsterkningen, vilde kunne etablere flere Batailloner. Det hele gennemførte Forslag vilde altsaa medføre 21 Liniebatailloner og 21 Forsterkningsbatailloner, af hvilke den ene Bataillon udgjorde Livgarden. Man tilraadede ogsaa en noget stærkere Formation af Forsterkningsbataillonerne end den, der senere blev gjældende, og naar jeg kommer til at omtale de af os foreslaede Landeværnsbatailloner, saa skal jeg komme noget nærmere ind paa, hvilken Forskjel der er i disse Batailloners Sammensætning, sammenlignet med de af Forsvarskommissionen foreslaede Batailloner. Dette Punkt med Hensyn til Fodfolkets Størrelse er naturligvis et af Hærløvens Hovedpunkter. Medens det let vil falde i Øinene, at der blandt de Forslag, som Flertallet i det Hele har fremskillet, er en Mængde, der berøre Detailspørgsmaal, og som derfor ikke kunne gjøre Krav paa at være fremgaaede af noget indtrængende Rendskab til eller nogen indtrængende Underøgelse af de paagjældende Forhold, hvorfor de ogsaa maa kunne blive Gjenstand for nærmere Modifikation under den fortsatte Forhandling, er der andre Forslag, der maa betegnes som Hovedpunkter, og blandt disse er Fodfolkets Styrke det, hvoraf væsentligst den hele Beføstning ved Hærorganisationen afhænger. — Jeg skal nu tillade mig at dvæle med nogle Ord ved den Inddeling af Hæren, som er foreslaet, idet det ogsaa deraf vil kunne forklares, hvorfor man tror at kunne indskrænke sig til det opstillede Antal af Liniebatailloner. Den Bestemmelse af Forholdet, som fremgik af den ofte omtalte Forsvarskommissions Arbejder, havde den Giendommelighed, at opstille Todelingen af hele Forsvaret som noget stærkt Fremtrædende. Man drog Grændsen ved Storebelt og delte Landet i 2 Generalkommandoer, hvormed Lanken var Organisation af et forholdsvis selvstændigt Armeekorps paa hver Side af Storebelt. Denne Lænke, som Forsvarskommissionen stiller saa stærkt i første Række, har imidlertid ikke i de senere Aar været gennemført i det Omfang, som var paatænt, og navnlig fremtræder dette stærkt